

POHÁDKY 2

vymysleli a napsali

Ivuška, Iva a Jirka

<http://www.hamstet.info/>

Praha, vánoce 2004

Pohádky větrného mlýnu

Byl jednou jeden starý větrný mlýn. Už vám ani nevím, jestli stál ve Frieslandu nebo na Amelandu nebo nejspíš v Kinderdijku. Když byl mlýn mladý, nejprve mlel vodu - tedy pracoval jako čerpadlo, aby se mohla vysušit země za hrází a aby tam mohli lidé začít pěstovat trávu a pak obilí, zeleninu a květiny. Po čase už ale větrného mlýnu nebylo zapotřebí, protože hráz a rostliny už dokázaly vodu zadržovat samy.

Tak ho jeho pán trochu upravil a trochu přestavěl a větrný mlýn začal mlít mouku z těch polí, která se kolem něj rozrůstala. Byl docela spokojený a těšilo ho, že je zase užitečný. Jenže za nějakou dobu vymysleli lidé výkonnější zařízení, která mlela víc mouky najednou a ještě k tomu rychleji a jemněji, a mlýn byl zase bez práce.

Ale jeho majitelé ho znova trochu přestavěli a mlýn začal pohánět pilu. To byla dobrá a veselá práce. Jéje, a jak voňavá... Jenže lidé přišli zase na výkonnější způsob práce se dřevem (a taky si stěžovali, že občas je bezvětří a pak je mlýn stejně k ničemu). A celé se to opakovalo. Zmizeli veselí lidé, ani voňavé piliny nepoletovaly vzduchem, a tak i větrný mlýn přestal prozpěvovat.

Zase byl úplně opuštěný. Někde se doslechl (nejspíš mu to našeptal nějaký neposedný vánek), že jsou i mlýny, co melou vítr a dělají z něj elektřinu, která pak rozsvěcuje žárovky a topí v troubě, ohřívá vodu a pohání i vlaky nebo počítače. Zkoušel tedy navrhnout svým majitelům, aby ho přestavěli na takový mlýn, co mele vítr. Jenže těm už se zdál mlýn moc starý, a tak ho nakonec prodali do muzea starých časů, co se mu správně říká skanzen. A tam za ním chodilo lidí, panečku. A ti lidé s sebou měli děti a ty děti si chodily poslouchat, jak starý mlýn pěkně povrzává a jak mu křídla sviští ve větru a zdálo se jim, jako by jim chtěl něco říci. To se mlýnu moc líbilo. Začal dětem zpěvovat staré příběhy, na které si vzpomínal nebo které někde zaslechl. A děti byly tiše jako pěna, aby něco zajímavého nepřeslechly. Rodiče si to taky moc pochvalovali, protože si mohli v klidu prohlížet muzeum a děti se navíc od starého mlýnu ledacos užitečného dozvěděly. A tak starý mlýn začal nakonec mlít pohádky a co namlel, to vám taky povíme...

Iva

O kamenné princezně

Byl jeden princ. Když dorostl do věku, kdy se princové ženívají, rozhodl se, že si pojede vyhledat nevěstu.

Jednou přijel na malý palouček, na kterém byla studánka a u ní rostl dub. Princ napojil koně a pak si prohlížel v trávě kvítí. Když potom zvedl hlavu, uviděl, jak z vody, která ze studánky vystříkla, se staly dvě dívky. Jedna měla vlasy tmavohnědé, druhá je měla zlaté. Obě měly modré oči a skoro stejné šaty, akorát ta tmavovlasá je měla trochu tmavší. Ta tmavovlasá, (budeme jí říkat Hnědovláska), princi řekla:

„Víme, proč sem jedeš, a zjevily jsme se ti proto, že ti chceme pomoci na cestě ke tvé princezně. Víme, kterou sis v obrazárně ve věži vybral, ale protože je zakletá, chceme ti pomoci s jejím vysvobozením.“

Princ na to kývl. Hnědovláska se obrátila k té druhé dívce a řekla jí: „Tak Zlatovlásko, vždycky sis přála takovou dobrodružnou cestu, tak jí tady máš. Budeme lézt na magnetovou horu, chodit přes moře a takové malé piškutálenosti.“

„Jen aby ty piškutálenosti nebyly až moc přehnané, Hnědovlásko.“

„Jen se neboj Zlatuško, my se tam nějak dostaneme.“

Potom Hnědovláska vytáhla hůlku, ukázala dopředu a hned před oběma dívkami stáli dva koně. Jeden byl vraný a druhý byl krásný bělouš. Dívky nasedly. Princ taky vyskočil na svého koně a všichni tři se rozjeli. Hnědovláska je vedla. Princ ji sice neznal, ale vypadalo to, že Zlatovláska se na ní úplně spoléhá. Jeli směrem na sever, lesem pořád hloub a hloub. Když byly v úplně nejhlubším místě, objevila se tam náhle mýtinka na ní stál malý domek. Dojeli k domku, seskočili z koní a Hnědovláska zaklepala na dveře. Z domku vyšla také dívka. Měla modré šaty a rezatohnědé vlasy, sepnuté modrou sponou.

„Vítám tě, Hnědovlásko. Už vím, kam jdeš. U nás už máš vyvolenou svoji skrýš, radit ti nemusím.“

„Ani nápad Modřinko. Vždyť už to dávno víš.“ Odpověděla Hnědovláska. Vedla pak všechny ostatní chodbou, až přišli až na konec té chodby, kde byl obraz. Obraz se zeptal: „Heslo?“ Hnědovláska mu něco pošeptala. Obraz se vyvrátil a za ním byla docela prostorná místnost. Všichni tam vešli a jakmile byli uvnitř, obraz se zase zaklopil na své místo. Hnědovláska začala mluvit:

„Ted' si musíme udělat plán. Všichni tři se u princezny objevit nemůžeme. Uděláme to nějak takhle. Zlatovláska – abys věděla, tvůj úkol už mám dávno vymyšlený. Až dojdeme k hradu, pošlu tě po dřevěné létající loďce zpátky k mému domu. Heslo znáš, jídlo tam je, případně si můžeš vzít něco ze zásob. Dám Ti na cestu toto zrcátko. Když ti zabliká, znamená to, že máš přijít ke mně. Stačí usednou do loďky a už jsme u sebe. Princí – spolu se ještě domluvíme.“ Chvíli tam ještě seděli, potom Hnědovláska vyšla a řekla: „Tak, a máme jedno za sebou. Ted' se ještě půjdu zeptat Modřinky, jestli se něco nedozvěděla.“ Přišli zase do přednějších místností, Hnědovláska s Modřinkou se chvíli bavily, ale bylo vidět, že se asi nic moudrého nedozvěděly.

Pak zase vyjeli do světa. Princ se zeptal Hnědovlásky: „Jak dlouho nám asi bude trvat ta cesta?“ „Asi dvanáct úplňků, ale zvládneme to.“ A zase jeli, ani se nedá říct jak dlouho, a přijeli do chýše, která stála na paloučku. Hnědovláska zase zaklepala a z chýše vyšla jiná dívka. Byla skoro stejná jako Modřinka, akorát oči měla tmavší a na sobě měla šaty zlaté. Ani se na nic nevyptávaly, jen si pohodily hlavou a Hnědovláska vešla do chaloupky. Zavedla prince a Zlatovlásku do sklípku na zásoby a řekla: „Tady nepotřebujeme tak dobrou skrýš, můžeme klidně být tady. Já s něčím pomůžu Zárence a potom vám povím, co jsme se dozvěděly.“ To řekla a vyšla ze sklípku.

Po chvíli se vrátila a řekla: „Mám docela dobrou zprávu. Poslední cesta nás čeká ještě k jedné chaloupce, ale tam už se schovávat vůbec nemusíme. Nedostali bychom se tam asi, ale už víme, kde je schovaná kouzelná stužka, která má na konci železnou podkovu, kterou se tam určitě dostaneme.“

Tak zase vyjeli do světa. Jeli dlouho a dlouho, až přijeli k samému moři. Hnědovláska si hned věděla rady. Vyhrabala ve skále, kde bylo vidět, že jsou tam nějaké puklinky, jamku a z ní začala vytahovat dlouhou bílou červeně vyšívanou stužku, která měla na konci železnou podkovu. Když už jí byly asi dva metry, pořádně se rozpráhla jako s lasem a hodila ji doprostřed moře. Stužka se najednou začala vytahovat, bůhví jak byla dlouhá, a nakonec se v dálce na obzoru zastavila u nějaké hory a proměnila se v můstek. Všichni po něm šli, šli až přišli k té hoře. Jakmile na ní vstoupili, hned se můstek proměnil zase v stužku. Všichni vešli do chalupy, která stála na vrcholu té hory. Tam je přivítala další dívka, ze všech nejkrásnější. Měla tmavé, černé vlasy, v nich stříbrnou čelenku, bílé šaty a stříbrné střevíce. Mile je uvítala, posadili se spolu a rozmlouvali. Hnědovláska říkala, jak se jim zatím vedlo, princ vysvětlil proč sem přijel, a ta dívka, Hvězdovláska, zase povídala, co o tom její muž ví, co jí prozradil,

protože věděl víc, než jí řekl. Byly to docela dobré zprávy. Ještě se pak Hnědovláska s Hvězdovláskou na něčem domluvily a potom jen čekaly.

Za chvíli vletěl Hvězdovlásčin muž – Měsíc. Byl to docela pohledný mladík, měl krásné zlaté vlasy a byl stříbrně oděn. Hned uviděl Hnědovlásku, Zlatovlásku a prince, uctivě je přivítal, vyptával se jich, proč sem přišli a oni se zase vyptávali, neví-li něco o té kamenné princeznu. Měsíc měl docela užitečné zprávy. Popsal jim, kudy se dostat k zámku, kde černokněžník princeznu zaklel, jak se do něho mají dostat, jak nejlépe princeznu vysvobodit atd. Všichni mu pak poděkovali, rozloučili se a při odchodu se k nim ještě přitočila Hvězdovláska: „Kdybyste chtěli ještě provést nějaký dobrý skutek, až princeznu osvobodíte, nebo někdy později, znám v hradu takové místečko, nějaký sklípek, ve kterém je ve stříbrné kouli vzácný jantar. Když tu kouli pustíte do příkopu, který je kolem hradu, osvobodíte princeznu úplně z černokněžníkovy moci.“

Po stužce se vyšplhali zase zpátky. Hvězdovláska hvízdla, v tu ránu se v povětří objevil kočár, tažený krásnými koňmi – hnědáky, vraníky i bělouši a všemi dalšími které vůbec existují, 24 jich bylo. Všichni usedli do kočáru a rázem se octli před kamenným hradem. Vypadal spíš jako zřícenina.

Hnědovláska řekla Zlatovlásce: „Tady máš tu loďku, další už víš.“ Zlatovláska sedla na malou dřevěnou loď, co se vznášela ve vzduchu, a rázem byla pryč. Hnědovláska řekla princi: „Půjdeme do hradu a uvidíme, co čaroděj řekne, jestli nám dá nějaké úkoly nebo jestli si máme princeznu osvobodit sami.“

Když čaroděj vstoupil do síně, oba si prohlédli a řekl: „Hm, na tohle moc nevyzrajú. Ty mi Hnědovlásko slib, že nebudete moc používat kouzla.“ Hnědovláska se k čaroději otočila a řekla: „Nebudeme používat kouzla, ale já budu radit. A víte co, čaroději? Já kouzla používat budu jen řídce. Ale s princem vůbec, teda abychom měli ujednáno, ale můžeme si oba dělat s tím vysvobozením, co chceme.“

Čaroděj se zamračil, ale pak nakonec kývnul. „Tak jo, tak si dělejte, co chcete. Ale ne abyste mi tu nakonec rozbořili hrad.“

„No jo, prosím vás, ten hrad už je stejně skoro zřícenina.“ řekla Hnědovláska. Hnědovláska vyšla s princem ven a řekla: „Princi, už bude noc. Vy zůstaňte v té komnatě, kde vám čaroděj ukáže, že máte spát. Já se tu zatím vydám na výzvědy. Do rána celý hrad prozkoumám a pak vám řeknu, jak situaci vidím.“ Princ byl s tím návrhem srozuměn, stejně už byl unavený, a tak teda šel.

Ráno prince Hnědovláška probudila a řekla: „Večer jsem se ještě čaroděje zeptala, jestli to s tím vysvobozením myslel tak nebo tak, ono to někdy má dvě verze. Ale nějaké úkoly taky budeme mít. Musíme se na ně připravit. Ale nebojte se princí, já vám poradím, co dělat. A mezi tím určitě s princeznou uděláme zase nějaký krátký plán. Večer se mi podařilo nějaký takový malý pláneček s ní udělat. Jsme docela domluveny. A teď pojďme zase do té síně, kde nám včera večere byla uchystána. Určitě tam bude snídaně a vyslechneme si, co bude čaroděj chtít.“

Když se nasnídali, řekl jim čaroděj: „Nějaké úkoly vám řeknu. Přinesete mi do tří dnů kus zlatého korálového mořského útesu.“

Hnědovláška vyvedla prince z hradu a řekla: „Jednoduše se tam dostaneš. Stačí přijít na břeh moře, tam to přece není daleko, vždyť jsme skoro u něj, a zvolat to, co z moře chceš. A sejít z útesu až na poslední pevnou zem.“

Princ řekl, že to je opravdu lehké víc, než očekával. Ale Hnědovláška mu řekla: „Ještě to není všechno a tak lehké to není. Jakmile budeš sestupovat z útesu, začnou se ozývat různé zvuky, dí se před tvýma očima věci, ale ty se neohlížej a na nic nedbej, sic bude zle.“ Princ tedy poslechl Hnědovlášku a šel k moři. Řekl, co po něm chce, a sešel z útesu až na poslední pevnou zem. Jak Hnědovláška řekla, jakmile začal slézat po skalnatých útesech, začaly všude kolem šumy, různé pazvuky, křiky, že by nikdo nerozeznal, co všechno to je. Teď to bylo bzučení čmeláků, teď dupot koní, hned vrzání dveří, hukot řeky a bůhví co. Princ se naštěstí ničím nedal vylákat k tomu, aby se ohlédl. Jakmile stál na posledním kousku pevné půdy, objevil se před ním kousek zlatého korálového útesu. Byl to podivuhodný tvar, nic krásnějšího princ neviděl. S radostí pospíchal do zámku a přinesl ten korál čaroději k nohám.

Čaroděj se zamračil a nakonec řekl: „No, dobře jsi to udělal. Na další den ti udělám malý úkol, jednodušší než tohle a potom zas něco těžšího. Teď si můžeš po hradě běhat jak chceš.“ Princ přišel k Hnědovlásce, která ho na dvoře čekala. Hnědovláška ho pochválila: „Dobře jsi to provedl. Teď ti ukážu hrad, hlavně takovou chodbu, kterou se k princezně dostaneme. Kousek musím ještě prozkoumat. Mám totiž tušení, že posledním úkolem bude princeznu najít. Ale já ti zatím ukážu aspoň kousek té cesty.“ To dořekla a vedla prince za ruku. Prošli hradním příkopem, nebyl naplněn vodou, obešli skoro celý hrad, vtom příkop byl skoro přehrazen vysokým kopečkem hlíny. Porostlý byl trávou. Hnědovláška začala odhrabávat hlínu a bylo vidět, že je tam skrytá nějaká jamka. Když to dokončila, princ jí při tom pomáhal, objevil se v kopečku otvor. Oba jím prolezli a ocitli se v prostorné chodbě. Šli, až přišli do

jednoho sklepení. Hnědovláska řekla: „Tohle sklepení je komnata diamantů. Poradím ti. Vezmi si z téhle komory ten nejošklivější kámen ze všech a já zase najdu ten nejkrásnější. Mám to trochu těžší, protože jsou jeden hezčí než druhý a nedá se to poznat. Pak ti řeknu, na co to bude.“

Oba hledali. Princ za chvíli našel. Byl to sice hezký kámen, bílý oblázek, ale tady byl ze všech nejošklivější. Za chvíli našla i Hnědovláska tak krásný duhový diamant, že nikdo krásnější neviděl. Potom si je odnesli do komnaty, kde spali a Hnědovláska řekla: „Tehle diamant nám pomůže v první půli zítřejšího úkolu a tenhle oblázek v druhé půli. Ale kousek musíme udělat sami. Asi ten druhý úkol znám, ale stejně musíme počkat, co čaroděj řekne. Stejně jsem připravená, že tyhle kameny nám pomůžou. Vždycky v druhém úkole pomohly.“ Druhý den jim černokněžník řekl: „Za dnešní úkol máte přinést mi obraz moře od samé královny podmořského světa.“

Hnědovláska principi řekla: „Asi si čaroděj myslí, že jsme do hlavy bouchlí, protože nám dává pořád tak lehké úkoly.“ A oba se tomu zasmáli, protože věděli, proč to je. Chtěli pomlouvat čaroděje, aby ho naštváli. Potom Hnědovláska odvedla prince do komnaty, kde si uložili ty drahokamy a vyndala oba dva. Princův hodila na zem. V tu ránu tu byl krásný zlatý rám. Potom do toho rámu hodila svůj duhový diamant a ihned tu byl ten obraz. Byl takový kouzelný, když jsi ho chtěl vidět celý, rozšířil se rám, ale přece jsi ho viděl úplně celý. Hnědovláska vzala ten obraz a hned šla k čaroději.

Čaroděj šílel vzteky. Nevěděl, co už jim dát za úkol, ale dostal nápad. A řekl: „Když to bylo pro vás jednoduché, řeknu vám, co ještě musíte pro princeznu udělat. Musí se jí najít na mořském dně střevíček, musí se jí dovézt svatební šaty a poslední věc vám řekne ona sama. Ale nejdřív si ji tu musíte najít.“

Hnědovláska udělala, jako by zrovna jí nařídili, že má jako těžký úkol zvednout polštář. Pak vzala prince za ruku a šla s ním do hradu. Provedla ho chodbou, kterou tam princ ještě neviděl, až do jedné malé místnůstky. Ukázala nějaké znamení na cihlách a ty se rozestoupily do otvoru, kterým mohl každý prolézt. Oba prolezli a když už byli za zdí, zase se cihly za nimi srovnaly. Potom šli oba dlouhou klikatou chodbou. Na konci té chodby bylo malé okénko. Hnědovláska se do něj podívala a hned věděla, co udělat. Šáhla do kapsy pro malý oblázek a šup s ním do okénka. Byl slyšet cinkot skla, pak okénko zmizelo a byly tu další dveře. Prošli jimi a šli dál a dál, chodba se pořád klikatila, až najednou uviděli před sebou velkou komnatu. Dveře byly pevně zamčeny a ještě na nich byla závora. Vysoko na stropě byl

hák a na něm visely tři svazky klíčů. Hnědovláska se pro jeden natáhla, ale v tom klíče z háku sletěly a začaly v povětří poletovat. Natáhla hůlku a hned se před ní objevil krásný vraný kůň, hřívá a ocas mu jen plály ohnivou barvou. Nozdry měl červené s sršely mu z nich jiskry a když vyplázl jazyk, vypadalo to, že mu na něm taky hoří. Hnědovláska začala na koni klíče ve vzduchu honit. Když je chytila, zkoušela, který z nich je ten správný. Vyzkoušela jich několik, až ten dvanáctý byl dobrý. Otevřela dvěře a vletěla dovnitř do komnaty. Když se vrátila, na koni s ní seděla ještě jiná dívka. Potom vyzvala prince, aby si k nim přisedl, a jeli rychle chodbou zpátky. Hnědovláska je vedla nejkratší zkratkou, jakou v hradě znala, ven. Před hradem se zastavila a tam, kde bylo nejvíc měsíčního světla, lehounce hvízdla. Za chvíli byla u nich Zlatovláska.

Hnědovláska řekla: „A teď Zlatovlásko máš roli cesty ty.“ A podala jí zlatý luk se stříbrným šípem. Zlatovláska věděla, co to znamená, proto luk vzala a vystřelila. Mířila nahoru, nad sebe. Šíp ve vzduchu začal dělat kotrmelce, přemety, salta, vývrtky, různě se točil až nakonec dopadl a jeho špice směřovala na východojihoýchod.

Hnědovláska zatím přikouzlila Zlatovlásčina grošáka se stříbrnou hřívou. Všichni nasedli na koně a vydali se směrem, kterým ukázal šíp. Jeli docela dlouho, už se stmívalo, v tom Hnědovláska řekla: „Jsme blízko lesa, musíme v něm přespát. Můžeme si tam udělat z dříví přístřešek, takže budeme v suchu.“ A opravdu, za chvíli vjeli do lesa. Hnědovláska tam našla planinku, která byla chráněná před větrem. Vytáhla z pod šatů sekeru na dříví, mávla hůlkou a hned tu sekera byla několikrát. Dala jednu Zlatovlásce, princ se sekery chopil taky a společně nasekali hromádku dříví, která stačila na postavení malého přístřešku i na ohníček. Všichni si k němu sedli a hřáli si ruce. Byla jasná noc.

Hnědovláska vykouznila něco k jídlu a něco vzala z jejich zásob, tak to nebyla špatná večeře. Zlatovláska se vydala nedaleko do lesa a přinesla plný košík borůvek a malin. Ráno, když se probudili, vydali se dál na cestu a tak šťastně dojeli do princova hradu. Princ si potom vzal princeznu za manželku a Hnědovláska se Zlatovláskou šly dál. A to je konec pohádky.

Ivuška

O statečném princí a čtyřech pomocnících

To byla jednou jedna princezna. Krásná milá a hodná, jak už tak pohádkové princezny bývají. A jak se v pohádkách často stává, zatoužil po ní zlý černokněžník a když ho nechtěla, unesl ji neznámo kam.

Žil také nedaleko statečný princ, který se rozhodl princeznu najít a ze spárů čarodějových zachránit. Zoufalí princeznini rodiče mu nedokázali říct, kam černokněžník zmizel, začal tedy hledat sám, vyptával se lidí. Lidé nevěděli nic o princezně ani neviděli černokněžníka, ale stěžovali princí na různá svá neštěstí. Moudrý princ jim naslouchal a dověděl se, že tuhle znenadání zmrzl záhon růží, tamhle uschnul ovocný sad, onde se náhle zkazila voda ve studánce, ze které pily celé generace. Jinde se bratři pohádali do krve nebo dříve dobří sousedé si náhle vjeli do vlasů. Ta drobná lidská neštěstí se táhla jako stopy, mířící do Pustých hor. Princ pochopil, že to zlý černokněžník po cestě rozséval zlo a ošklivo, protože

nic hezkého nesnáší. Po těch stopách se vydal na cestu. Po dlouhé cestě doputoval princ do Pustých hor a v širokém skalnatém údolí spatřil ledový zámek, ve kterém černokněžník žil. Prošel skalní branou a vstoupil do ohromného ledového sálu, kde stály desítky zmrzlých postav, obalených jinovatkou. Na samém konci pak na ohromném trůnu z černého kamene seděl sám černokněžník a pohrdavě si prince prohlížel.

„Co tu pohledáváš, červe pozemský! Rychle uteč, nechceš-li se změnit v kus ledu, jako ti okolo.“ Tak přivítal černokněžník prince, který se ale nenechal vyděsit a řekl rozhodným hlasem: „Chci princeznu, kterou u sebe držíš proti její vůli. Chci se s tebou o ní bít.“ Černokněžník se zaradoval, do jeho sbírky přibude další zmrzlý nešťastník. „Dám ti princeznu, když ji tři dny po sobě do slunce západu najdeš. Když ne, zmrazím tě pohledem a budeš kusem ledu navždy.“ Princ souhlasil.

Druhý den ráno vyvedl černokněžník z komnaty princeznu, která byla bledá, netečná a vypadala, jako by spala vestoje. Černokněžník ji proměnil ve velikou bílou perlu, pak se rozmáchl a obrovskou silou hodil tu perlu tak daleko, až spadla do ledového moře a zmizela pod hladinou. Princ došel k moři, ale pod hladinu neviděl. Zavolal tedy silným hlasem:

„Tvorové vodní, kteří žijete pod hladinou, pomozte mi proti zlému černokněžníkovi! Ten chce zničit vše hezké a ovládnout celý svět. Až přemůže mne, bude ještě silnější a pak otráví vodu a zničí i váš podmořský svět.“

Na ta slova vypluli k hladině vodní tvorové a ptali se ho, jak mu mohou pomoci. Princ jim popsal perlu a zanedlouho mu ji jedna z ryb přinesla. Černokněžník se zamračil, když mu večer princ perlu podal, ale neřekl nic. Proměnil perlu zpět v princeznu a odvedl ji do její komnaty.

Příští ráno proměnil černokněžník princeznu v borovou šišku a zahodil ji do hlubokého lesa. Princ chvíli bloudil tím lesem, ale křoví bylo husté, pod stromy bylo šero a les byl obrovský. Princeznu by sám nenašel ani za sto let, natož do večera. Opět zavolal, až celý les zahučel ozvěnou:

„Zvířata země, co probíháte křovinami a mezi kořeny staletých stromů máte svůj úkryt, pomozte mi proti zlému černokněžníkovi! Ten chce zničit vše hezké a ovládnou celý svět. Až přemůže mne, bude ještě silnější a pak možná spálí váš les a zničí vaše doupata.“

A ze všech stran se sbíhaly srny, po stromech šplhaly veverky, ze křoví vylezla i další lesní zvířata. Princ jim řekl, co hledá, a zanedlouho mu starý jezevec tu šišku, co v ní byla zakletá princezna, přinesl. Černokněžník se večer hodně mračil, ale opět nic neřekl.

V den poslední zkoušky proměnil černokněžník princeznu v bílé píрко a to hodil do větru. Vítr se zatočil mezi skalami a píрко bylo to tam. Princ vyběhl na skálu, rozhlížel se dokola, ale píрко neviděl. Zavolal, až skály opakovaly jeho slova po celých Pustých horách:

„Tvorové větrů, ptáci co kroužíte v povětří a vzduch vám je domovem, pomozte mi proti zlému černokněžníkovi! Ten chce zničit vše hezké a ovládnou celý svět. Až přemůže mne, bude ještě silnější a pak zotročí vítr a polapí jej do svých sítí a zmizí vaše svoboda v nekonečném prostoru!“

Slétli se horší ptáci na silných perutích, princ jim popsal peříčko, co bylo princeznou a zanedlouho je přijal ze zobáku rychlého sokola. Černokněžník večer vypadal, že vzteky pukne, ale beze slov přijal peříčko, proměnil zpět v princeznu a naznačil, že zítra ráno ji princ vydá.

To ráno byl v černokněžníkově zámku silný mráz a všechno se třpytilo a lesklo jinovatkou, jako na slavnosti. Princ čekal ve velkém sále. Kamenná vrata za trůnem se rozlétla a černokněžník s princeznou vstoupil dovnitř. Zavedl princeznu doprostřed sálu a s úšklebkem v bledém obličejí řekl:

„Obvinil jsi mne, že zde princeznu držím proti její vůli. Splnil jsi mé podmínky, teď si ji tedy odveď. Ovšem musí s tebou jít sama a dobrovolně! Pokud neodejdete dřív, než slunce zasvítí branou do sálu, oba navěky zmrznete.“

Princezna stála netečně uprostřed sálu, hleděla do neurčita a zdálo se, že vůbec nevnímá, co se děje kolem. Princ přiběhl k ní a začal na ní mluvit, přesvědčovat ji, aby co nejrychleji šla s ním. Princezna stála a nevnímala. Z jejích bledých tváří čísel chlad, v očích měla chladnou mlhu. Princ ji vzal za ruku – jako by držel rampouch. Prvé sluneční paprsky začaly nakukovat do skalní brány. Tu princ zvolal hlasem tak silným, až to zvonilo v mrazivém vzduchu:

„Ohni, dobrý ohni co zahříváš vše živé a dáváš rozkvést květům, pomoz mi proti zlému černokněžníkovi! Ten chce zničit vše hezké a ovládnout celý svět. Až přemůže mne, bude ještě silnější a pak ovládne i tebe a učiní z tebe jen oheň zkázy a zmaru!“

Na ta slova pukla kamenná podlaha sálu a z pukliny se nejdříve vyvalila pára, pak horký dým a nakonec žhavá láva. Zem se začala otřásat pod nohama. Princ popadl princeznu do náruče a utíkal s ní skalní branou pryč. Když uběhl kus cesty a ohlédl se, viděl, jak se černokněžníkův ledový zámek hrouť do žhavé propasti a okolní skály padají, aby navždy zatarasily cestu do údolí.

Udýchaný princ se posadil na první kousek trávy, který zahlédl. Sluneční paprsky posvítily princezně do tváře a ta náhle zahrála růžovou barvou, oči roztály jako zmrzlá jezírka na jaře a místo rampouchu princ držel náhle ve své ruce horkou lidskou ruku. A všude kolem bylo náhle jaro. Princ s princeznou se vedli za ruce a tak došli až domů.

Jirka

Kouzelný náprstek a zakletá princezna

Byla jednou jedna princezna. Byla hodná a hezká, takže měla spoustu nápadníků, mezi jinými i starého černokněžníka. A protože ho nechtěla, černokněžník ji z pomsty přečaroval na pustý ostrov v dalekém moři.

Ten ostrov, to byla jen holá skála a poušť, na kterou pálilo žhavé slunce. Uprostřed pouště stál zámek, ale byl pustý, prázdný a rozpálený jako pec. Princezna měla strach že tam snad uschne na troud. Naštěstí si vzpomněla, že dostala od své babičky kouzelný náprstek, který mohl splnit tři přání. Princezna nejdřív chtěla, aby jí zanesl zpátky domů, jenže to náprstek nedokázal, černokněžníkově kouzlo bylo silnější. Měla tedy jiné přání, aby na vyprahlém zámeckém nádvoří vyrazil silný pramen čisté vody. A to jí náprstek splnil. Stará studna uprostřed nádvoří se najednou naplnila chladnou, čistou vodou a té vody neubývalo, ani když jí princezna nabírala do džberů a roznášela po vyschlých zahradách a okolní poušti. A protože zalévala pilně, vyrašily brzy v zahradě tři plamy: Kokosová, datlová a banánovník. Princezna tak měla co jíst.

Díky vodě se stal ostrov obyvatelným, ale princezně na něm bylo smutno. Přes den běhala se džbery s vodou a na stesk neměla čas, každý večer však na ní přišlo stýskání. Vzala tedy kouzelný náprstek po babičce a pronesla další přání: Dej mi posla, který by dal o mě zprávu mým blízkým. Druhý den se na ostrově zastavili tažní ptáci, kteří se vraceli z teplých krajin zpátky na sever. Princezna napsala na kousek papíru zprávu, vedle podpisu nakreslila svůj obrázek, a omotala papírek jednomu ptáku kolem nožičky. Ptáci pak odlétli.

Ti ptáci pak putovali daleko na sever až do krajin, kde princezna dříve žila. Jednou, když odpočívali na střeše královského paláce, sklouznul papírek z ptačí nožičky a spadl na zem rovnou k nohám princí, který se právě procházel kolem. Princ papírek zvedl, přečetl a protože se mu princeznina kresba zalíbila, vydal se ji hledat. Princezna nevěděla, kde ostrov leží a do správy to nenapsala, princ se tedy vydal proti směru tahu ptáků.

Princ jel a vyptával se každého, koho potkal, zda neviděl, odkud létají tažní ptáci. Jenže většina lidí se dívá na cestu nebo na věci potřebné nebo užitečné a jen málokdo si všímá takových drobností, jako odkud a kam letí ptáci. Snad jen děti a blázni, jenže jejich informace se zase nepovažují za spolehlivé. Cesta tedy princí trvala dlouho a často bloudil. Přesto jednoho dne přijel na mořský břeh.

V nejbližším přístavním městečku princ nechal koně a půjčil si malou loď. Pokračoval ve své cestě po vodě. Křižoval po moři sem-tam a vyhlížel ptáky. Pomalu mu docházely zásoby jídla i vody, když jednoho dne přistál u toho správného ostrova kde byla princezna zakletá.

Princezna měla ohromnou radost, když prince zahlédla a princ byl také rád, jednak že se mu princezna líbila, jednak že splnil své předsevzetí. Naložili loďku kokosy, fíky a banány, nabrali dostatek vody a vydali se na zpáteční cestu. Princ už znal směr, do přístavu tedy dorazili bez nesnází. Princ vrátil loďku, vzal si svého koně, posadil princeznu před sebe a jeli domů.

Jak tak jeli, spatřil je ten zlý černokněžník. A zachmuřil se. Nejen že princezna unikla z pustého ostrova, ještě jela s hezkým princem a oba vypadali, že se mají rádi a jsou spolu šťastní. Černokněžník si chvíli lámal hlavu a pak vymyslel strašlivou pomstu.

Mezitím ti dva bezstarostně jeli domů a ani moc nespěchali, protože se jim ta společná cesta líbila. S večerem přijeli k malému městu a rozhodli se zůstat zde na noc. Ubytovali se v hostinci a unavená princezna hned usnula. Princ byl zvědavý a taky chtěl udělat princezně radost, vydal se tedy na rynek, aby jí koupil nějaký dárek. Jenže tam už čekal černokněžník, proměněný v ctihodného kupce. Hned prince chytil za paži a nedal jinak, než že takový vzácný host musí poctit jeho krámkem svou návštěvou. V krámku pak téměř vnutil princovi pro jeho milou prstýnek a na zdar uzavřeného obchodu mu nalil víno. Jenže to nebylo poctivé víno, ale černokněžnický lektvar, po kterém princ ztratil paměť. Rázem vůbec nevěděl kdo je, kde je a co tam dělá. Černokněžník pak spustil velký povyk, že se mu do krámku vloudil zloděj a chtěl ukrást prstýnek. Přiběhli městští biřicové a prince zatkli.

Biřicové dovlékli nešťastného prince na strážnici a začali ho vyslýchat, jenže princ na nic nedokázal odpovědět. Velitel biřiců byl kupodivu rozumný člověk. Usoudil, že tohle není zločinec, ale nějaký nešťastný blázen a nechal prince místo do vězení odvést do blázince, kde ho zavřeli do malé komůrky.

Princezna se probudila začala prince hledat. Vyběhla na rynek a vyptávala se každého, koho potkala. Tak potkala i jednoho z biřiců, který jí pověděl, že někoho podobně oblečeného odvedli předešlý večer do blázince. Prý ale to určitě nebyl princ, vždyť ani nevěděl jak se jmenuje! Princeznu hned napadlo, kolik uhodilo a kdo za tím vězí. Vzala svůj kouzelný náprstek a spěchala do blázince. Zprvu jí tam ani nechtěli pustit, ale princezna nedala pokoj, až nakonec všechny umluvila a zavedli jí do princovy komůrky. Pak vyndala náprstek a pošeptala mu své poslední přání, aby se princ uzdravil. Náprstek naposledy pomohl a pak se

rozplynul. Princ se vrátila paměť a byl zdrav. Černokněžník, který to viděl, vzteky puknul a bylo navždycky po něm. Ti dva pak spolu šťastně žili dlouhá léta.

Jirka

O pracovních strašidlech

Už jste si tu mezi našimi pohádkami mohli přečíst něco o školních strašidylkách. Pokud jste to opravdu udělali, byli jste otráveni, že ti dospěláci zase mají výhody a strašidla je netrápí (pokud jste děti), nebo jste byli otráveni, že zajímavé a poetické průšvihy mají pouze děti a dospěláci jen ty obyčejné (pokud už je vám trochu víc let). Není to tak, strašidla se hemží i kolem dospěláků. Jen ty dospělé oči už jsou takové otupělé, že strašidylka nevidí a dospěláci si jejich zlomyslné činy vysvětlují pomocí Parkinsonových nebo Murphyho zákonů. Leckterý dospělák, který si přečetl titulek, si pod pojmem „pracovní strašidlo“ vzpomene na svého šéfa, případně na kolegu, který mu minulý týden pustil těžký kus železa na nohu. Netuší, že se kolem něj motají maličcí nenápadní skřítkové, obvykle zvaní „Škodivík Parkinsonův“. Jejich hlavní životní náplní je kazit lidem práci. Jsou šťastní, když jejich zásluhou něco nefunguje. Ucpávají potrubí, trhají dráty nebo vyhazují pojistky. Když držíte poslední šroub, určitě vám ho jeden škodivík vyrazí z ruky a druhý hned na podlaze sebere a hodí do kanálu.

Velmi zálučné strašidlo je například „Bonzovník Šéfomilný“. Když si po hromadě odvedené práce vezmete na chvíli do ruky noviny, přiláká rafinovanými úskoky vašeho šéfa, aby vás přišel zkontrolovat, kdežto když pracujete, až se z vás kouří, odláká ho jinam, kde jiný nešťastník právě otevřel noviny nebo pytlík se svačinou. Bonzovník je výjimka mezi strašidylky, protože poměrně často pracuje týmově s Naštřavačem Nevybíravým a Katastrofíkem Nenechavým.

Pokud pracujete s počítači, určitě jste se setkali s „Datožroutem škodoradostným“. Je o něm známo, že se živí datovými soubory. Určitě jste ho už viděli, to je ten šklebící se ksichtejček, co se na vás zazubí z obrazovky poté, co odkliknete URČITĚ SMAZAT a způsobí, že si uvědomíte, že jste si právě zlikvidovali celodenní práci. Datožrout se také rád prochází po povrchu pevného disku nebo diskety a škrabe dírky zrovna tam, kde máte ta nejvzácnější data. To ovšem zdaleka nic není ve srovnání s bestii eufemicky označovanou

Uživatelův přítel nejvěrnější. Pokud nevíte, o koho jde, tak to je ta potvora, která umí způsobit, že Vám Vaše milé počítaadlo sdělí „Program provedl neplatnou operaci, a bude ukončen“, ve chvíli, kdy takto zlikviduje několikahodinovou práci (případně ještě před tím, než na počítači cokoli provedete). Nevím ovšem, jestli náš počítač není odborově organizován a toto není jen svérázná podoba generální stávky. V počítači pak ještě přebývá „Přechmaták všeobecný“, jehož působením se záhadně stěhují klapky na klávesnici, takže i když píšete (o ty vy přece vždycky píšete!) naprosto správně, napsaný text je plný překlepů. Občas také způsobí, že váš e-mail odejde někam úplně jinam než měl, protože seznam adres nějak samovolně poskočil o řádek nahoru nebo dolů. Také další z „výdobytků“ moderní techniky - mobilní telefon – v sobě ukrývá spoustu zajímavých pidižvíků. Například „Zvonimír všudypřítomný“ pečlivě hlídá, kdy vám zvonění mobilu nejvíce zkomplikuje život. To pak nastane jeho chvíle – a zazvoní. Třeba zrovna šplháte na stožár, kličkujete nepřehlednou křižovatkou nebo vítáte vzácnou obchodní návštěvu. Častým společníkem zvonimíra je „Spletovník omylův“, to je ten, co vám neustále podsouvá špatné číslo. Někdy vyvádějí alotria společně, to vás pak v důležité chvíli vyruší telefon a je to omyl.

V kancelářích také zhusta přebývá „Ukrývač potměšilý“. Pokud hledáte spis, který jste přece před chvilkou drželi v ruce, chechtá se vám, dobře ukryt mezi šanony. Papíry nejlí, pouze je ukrývá do nesprávných hromad nebo složek. Živí se zbytky kávy a cukru, které najde po šuplíkách. Znam jednu kancelář, kde se rozhodli vystrnadit ukrývače tím, že kávu pijí zásadně někde jinde, třeba na chodbě nebo ve vedlejší kanceláři. Neudělali dobře, na uprázdněném místě se shluklo velké množství „Krčičů oslorohých“, kteří se jinak s ukrývači nesnášejí. Pozor – Krčiče oslorohého si neplette s příbuzným druhem „Krčičem tiskárnovým“. Ten se dostatečně vyžije mudláním papíru v tiskárně a s jiným strašidly se nepře. Jejich příbuzný Zapékač fóliový žije pro změnu v kopírkách a vzbudí se vždy, když potřebujete rychle připravit přednášku nebo prezentaci, případně když máte poslední fólii a je večer, takže jinou určitě neseženete.

Všechna ta strašidla (na mnoho jsem určitě zapomněl, za což se mi pomstí tím, že se při nejbližší příležitosti připomenou zvlášť povedeným kouskem), mají nejspíš jeden jediný smysl: Mají nás připravit k proměně uštvaného pracujícího ve spokojeného moudrého a vyrovnaného důchodce.

Jirka

O školních strašidylkách

Jestlipak znáte Naschválničky, milí čtenáři? To jsou taková strašidylka, která žijí v oddílových klubovnách nebo taky přezimují ve sbaleném tábornickém vybavení a vylézají vlastně jen proto, aby dělala potíže, piškuntálie a schválnosti všeho druhu. Tedy musím podotknout, že o nich jen málokdo něco ví, protože si moc rozmýšlejí, komu se mají dát objevit. (Tak třeba u nás je viděl jen pan spisovatel Nepil a pak už vlastně nikdo.) Jenže abyste si nemysleli, oni to nejsou jen takové potvůrky vypečené a škodoradostné, oni mají vlastně moc důležitý úkol. Všemi těmi naschválnostmi totiž připravují turisty a táborníky, aby se z malých ufňukánek a nemehlíků a máminých rozmazleniček stali opravdoví táborníci, kteří si vědí rady v každé situaci a hned tak něčeho se neleknu.

Ještě méně lidí ovšem ví, že podobní pidižvíci, přicmoudlíci, o škuřibících nemluvě, se houfně uhnízdili taky ve školách. Mají ostatně podobný úkol: vychovat ze školkových kašičkářů opravdové školáky, takové, co zvládnou všechny nástrahy života prvňáka, druháka, nebo dokonce třetáka. (Ve vyšších třídách toho už mají děti na starost tolik, že naschválničky prostě nestíhají uvidět. Kdyby o nich někdo napsal strašidylkovou Prvouku, byla by možná mnohem tlustší než ta, co se z ní ve škole učíte.

Tak třeba Čepicožer strašlivý a Bačkorožrout nenasytý bydlí v šatnách a šatních skřínkách a občas se spolčují s Rukavičnickem lichočetným a Trhorupem strašlivým. Tihle potvorníci jsou taky nejčastější příčinou čepic ztracených zejména v období mrazu, bačkor mizejících právě tehdy, když máte na sobě nové bílé ponožky i toho, že se Vám doma ve skříni hromadí spousta rukavic, které jsou ale vždycky jen polovinou páru a nejčastěji všechny levé. Zato s trhorupem válčí snad všechny maminky, když skoro obden zažívají díry a trhance vzniklé těmi nejneuvěřitelnějšími způsoby na nejrůznějších kusech oblečení. (A to raději ani nemluvíme o Skvrnomilovi rozmarném a Flekaťounovi poťouchlém.) Snadno si domyslíte, že ti všichni se hlavně snaží vychovat školáky k tomu, aby si na své věci dávali pozor a zbytečně je nikde nezapomínali. Ovšem oni také - a to je trochu překvapující - vychovávají rodiče, aby nechali své děti naučit se odpovědnosti za své věci a obejít se občas i bez rodičovské pomoci. Teď mi napadá, že vlastně nevím, jestli šatnová strašidylka víc vychovávají rodiče nebo děti?

V koutku školní aktovky nebo batohu byste zase při pozorném pátrání objevili Sešitomačkače hravého, Svačínodrobka všudevlezlého, Rozlévače nápojového a Kramařika všetečného - myslím, že ani nemusíme podrobně líčit, co má každý z nich za úkol. Taky penál

je místo jako stvořené pro školní strašidylka. Často tam můžete zastihnout Tužkolama všetečného doprovázeného jeho kamarádem Gumožroutem nečekaným. A zvlášť prvňáci by Vám mohli vyprávět, co dovede takový Kaňkovník inkoustový cákavý, když ho pustíte z očí (a to mi věřte, že se vyřádí nejen ve škole, ale často i v prvňáčkově domově - k malé radosti dětí a hlavně jejich maminek).

A vůbec ze všeho nejhorší (nebo vlastně nejužitečnější) je Zapomínák veškerý, ten má na starost hlavně výcvik školáků v tom, aby si dokázali své úkoly včas a sami zapamatovat a aby třeba taky vyřešili nečekané komplikace a obtížné situace, které s tím zapomínáním souvisí (například, jak si poradit přizapomenutí lístku na oběd, peněz na divdelní představení nebo místa srazu na školní výlet.) Právě Zapomínáka možná děti nejvíc ocení, až se z nich stanou dospělí a budou mít na starosti rodinné záležitosti své i svých dětí.

Jestli se Vám zdá, že jsou tady nějaké chyby ve psaní, možná to bude tím, že Překvapovák programový, můj počítačový nascválniček, se snaží vychovat ze mě zdatného uživatele PC. Už se snaží hodně let. Inu uvidíme, kdo z koho. Zatím je to nejspíš nerozhodně.

Iva

O zakleté princezně

Jeden král pořádal velkou hostinu, vtom přišel nezvaný cizinec a řekl: "Přišel jsem požádat o ruku tvé dcery." Král řekl: "Má dcera Verunka už má ženicha a ty se mi nelíbíš." Cizinec se rozhněval, zvedl ruku a najednou všichni tak, jak byli, zkameněli. Cizinec řekl: "Verunko, pojď!" Verunka se pohnula, vstala, podala cizinci ruku a mlčky, jako tělo bez duše, šla za ním.

Zatím v podhradí rybář zrovna chytal ryby a najednou se mu do sítě zamotal sokol. Rybář dlouho neváhal a vymotal ho. Sokol řekl lidským hlasem: "Co za to chceš?" Rybář odpověděl: "Synáčka." Sokol vyletěl a rybář plul dál. Vtom si všiml, že je na vodě hnízdo a v něm tři velká vejce. Naložil je do lodi a jel domů. V noci se rybář a rybářka probudili a viděli, že vejce jsou mnohem větší. A ráno všechna tři vejce s velkým rachotem pukla a vylíhli se z nich tři kluci.

Rybářovi noví synové rostli jako z vody, za týden z nich byli mládenci a rybář už je uživit nemohl. Vyslal je tedy do města, aby si hledali službu. Mládenci dorazili do

královského sídla, jenže nikdo jim službu nedal - všichni byli zkamenělí. A tu je hned napadlo, že asi něco nebude v pořádku. A když zjistili, že jediný člověk, který v zámku chybí, je princezna, usoudili, že když ji najdou, mohlo by to pomoci celému království. Nachystali se tedy na cestu, ale pro jistotu se ještě před tím poradili s moudrou babkou kořenářkou, která hned věděla, co se stalo. Řekla jim, že musí princeznu najít a přivést ji zpátky, aby mohli všichni v zámku odkamenět, jenže vlastně jediný, kdo může princeznu opravdu osvobodit, je ona sama. Rybářovi sokolí synové ji jenom musí najít a vysvětlit jí, že kouzelníka přece nemusí poslouchat, jen proto, že má uhrančivé oči a výmluvný hlas. Nemusí za ním chodit a nemít svou vůli a svůj názor jenom proto, že on je cizinec a tváří se, že všechno ví. A když tohle všechno pozná, kouzlo se samo zlomí, protože každý člověk se dá ovládat jen do té míry, do jaké to druhým dovolí, a když tohle bude vědět princezna, už ji ani její království nebude moci nikdo začarovat.

Synové tedy šli dlouho a dlouho, hodně se vyptávali a nesnadno hledali. (Možná to bude tím, že obvykle dobré věci nejdou moc snadno nebo to tak alespoň na první pohled vypadá, a proto si spousta lidí myslí, že je snazší bořit než stavět a ubližovat než pomáhat, jenže ono dělat věci dobré je zase mnohem dobrodružnější a navíc se přitom člověk seznámí a sdruží se spoustou zajímavých lidí. Proto se to taky tak jmenuje - DOBROdružství.) Když konečně princeznu na cizincově hradě našli a nepozorovaně se k ní dostali, řeknu Vám, nebyla to vůbec žádná hračka, vysvětlit jí, jak má sebe i své království osvobodit. Verunka si tou dobou totiž už skoro nevzpomínala, jaká byla před tím zakletím, co měla a neměla ráda dřív a že věci mohou být i jinak, než cizinec říká. Možná to bylo i tím, že jí kouzelník dával každý den zvláštní lektvar, po kterém měla podivný pocit, jako kdyby kolem nic nebylo skutečné a všecko se jí zdálo. Kouzelník sice tvrdil, že je to lektvar nezbytný pro její zdraví, který navíc kryje veškerou denní spotřebu vitamínů a stopových prvků, o minerálech nemluvě, ale známe kouzelníky, že?!

Abychom to zkrátili: Rybářovi synové donesli místo lektvaru princezně čerstvé mléko, zeleninu a pramenitou vodu a ona hned začala trochu lépe vidět, jak to s ní doopravdy vypadá. A pak se střídali ve třísměnném provozu a vždycky, když princezna o sobě zapochybovala, hučeli do ní jak do dubu, že si přece může věřit a že nikdo na světě nezná jedinou a správnou pravdu a že každý má právo na svůj názor, až se Verunka jednoho dne probudila a připadala si, jako by se probírala z dlouhého a moc divného snu. "Co tady vůbec ještě pohledávám, vždyť mě doma potřebují!" zeptala se ráno sama sebe před zrcadlem. A hned si nachystala raneček s teplým oblečením a že rovnou vyrazí s rybářovými syny domů. Cizí kouzelník je

potkal přímo před hlavní bránou a zase zkoušel Verunku omotat svými čarami, ale ta se před něj pěkně zpříma postavila a ze srdce se mu vysmála: "Kdepak, cizí kouzelníku, já už vím, že mohu věřit i sama sobě a že když budu upřímně hledat, co je v životě správné a dobré, že mne žádné Tvoje ani jiné čáry jen tak snadno neomotají!" "A jestli ty Verunce pořád nedáš pokoj, tak my Ti pěkně nameleme a nabančíme a navrch Ti přimalujeme nějaké ty boule a modřiny za to všechno, cos provedl našemu království i princezně!" řekli rybářovi sokolí synové jako jeden muž a zatvářili se náramně výhrůžně, takže kouzelník hned věděl, že jsou na něj tak spravedlivě naštvaní. A navíc jsou všichni tři slušní a poctiví lidé, ochotní i k lecjakému nepohodlí, když jde o dobrou věc. A takové ani on nemohl překouzlit, i kdyby neví jak chtěl. Dostal strašný vztek na všechny a na všechno. A ten vztek byl tak strašlivácký, že kouzelník v ten moment shořel a rozdrobil se na drobný prášek, který vzal vítr. Stejně už k ničemu nebyl, ten čaroděj, a tak s ním alespoň vítr pohnojil právě rozkvétající ovocné stromy. (Vidíte, nakonec se vlastně stal užitečným, i když proti své vůli.)

Princezna a rybářovi synové došli v pořádku domů a sotva vkročila Verunka do zámku, všichni obživil, a to bylo radování. Ovšem od té doby si v tom království nenechali do věcí zbytečně mluvit cizí kouzelníky. Pěkně je přivítali, vyslechli je, poradili se s nimi, ale sami si rozhodli, co budou se svými věcmi dělat.

Abychom také nezapomněli na princeznu, ta se po čase vdala a stala se z ní královna Veronika první, ale rybářovi synové i jejich rodiče ji i jejího manžela krále (mimořádně moc sympatického a moudrého člověka) chodili velmi často na zámek navštěvovat, aby jim občas připomínali, jak se vede prostým lidem. On totiž každý vládce, který zapomíná na své poddané, ohrožuje svou zemi, její lidi a nakonec i sám sebe. A rybářovi synové pak byli ještě i rádci tří synů princezny Veroniky, kteří se o to vládnutí ve své zemi pěkně po několika letech střídali.

Ivuška a Iva

O princezně, co se vysvobodila skoro úplně sama

Bylo jednou jedno cizí království, které se jmenovalo Mezopotámie. Jmenovalo se Mezopotámie, protože v tom cizím jazyce to znamenalo něco jako "mezi řekami". Kolem toho království totiž opravdu tekly dvě velké řeky.

V tom království bylo samozřejmě královské město, v tom městě hrad a na tom hradě bydlela princezna Miriam a služka Marin. Tu princeznu si namlouvali různí princové a jednou taky přišel čarodějník Valibuk. A hned že chce princeznu za ženu.

Ale princezna nechtěla, a tak se čaroděj rozzlobil a vyčaroval velkou vodu. A když byla v Mezopotámii velká voda, tak to tedy stálo za to. Byla to voda tak velká, že všichni věděli, že nejlepší, co mohou udělat, je popadnout nejnnutnější věci a na nějakou dobu se přestěhovat.

Na hradě zůstala jen princezna se služkou. Princezna jako správná budoucí královna uměla trochu čarovat, a tak sebe i Marin proměnila v oříšek, protože ten je pevný a voda mu většinou moc neublíží. Vzali si s sebou taky Knihu čar a kouzel, aby se v příhodné chvíli mohly zase proměnit nazpátek.

Jenže velká voda byla tak veliká, že jim cestou kouzelná kniha uplavala. Řeka je vyhodila na břeh poblíž svého ústí do moře nedaleko domku, kde bydlel mladý rybář. Rybáři se ten krásný oříšek moc líbil, a tak si ho odnesl do svého domku, aby se mohl občas potěšit pohledem na něj. A začaly se dít věci. Rybářovi bylo divné, že má teď pořád v chaloupce tak útulno a uklizeno. Dokonce občas našel ráno nachystanou na stole svačinu, když vyjížděl časně na lov. Bylo mu to všechno divné, ale nikoho cizího v chaloupce nezahlédl ani koutkem oka.

Až jednou, když se v noci probudil a nemohl usnout, zahlédl, jak se oříšek přesně o půlnoci otvírá, jak jde z něho záře a ven vystupují dvě překrásné dívky. Jedna z nich si sedla ke stolu a začala spravovat síť, druhá mu chystala svačinu a vařila čaj. Potom zase v jednu hodinu oříšek zazářil a obě dívky do něho skočili a on se za nimi zavřel. Rybář si nejprve myslel, že se mu to jenom zdálo, ale když ráno našel svačinu a opravené síť, hned věděl, že to nebyl sen.

Vypravil se proto za moudrou babkou kořenářkou, která žila v sousedství, aby mu poradila, co s tím. Kořenářka si hned vzpomněla, že mořská voda má léčivé účinky na tělo i

na duši a poradila mu, ať tedy ty dvě dívky příště pokropí mořskou vodou. Rybář to tak příští noc udělal a Miriam i Marin tak byly z kouzla uzdraveny.

Služka Marin se rybáři moc líbila a on jí taky (navíc uměla moc dobře opravovat sítě), a tak se vzali a žili spolu spokojeně v chaloupce u moře. Princezna se vrátila na hrad a po čase si našla taky nějakého milého a hodného prince, ale i potom si pamatovala, že je mořská voda mocná a léčivá síla a čas od času zajela k Marin na návštěvu i s rodinou, aby si té zdravé vody všichni společně užili.

Iva

O svíčke, která se bála tmy

Byla jednou jedna holčička, ani už teď nevím, jak se přesně jmenovala – nejspíš Karolínka, Eliška, Anetka nebo možná Hanička. A ta holčička dostala k narozeninám nebo k svátku svíčku. Jenomže to nebyla svíčka obyčejná, ale svíčka, která se hrozně moc bála a ze všeho nejvíc se bála tmy. Bála se tak moc, že ve tmě samým strachem zhasínala, a to prosím i při úplném bezvětří. Taková svíčka to má ale v životě těžké. No řekněte sami. I téhle naší, totiž Haniččině svíčke, to začalo časem víc a víc vadit. Proto se šla zeptat na radu moudrého Slovníku naučného, Šmírbuchu jazyka českého, Velké ilustrované encyklopedie a nakonec i příručky Na netu já všechno mám – snadno si to vyhledám. Ona totiž stála většinou na knihovně, a tak se nejvíc přátelila s jejími obyvateli. Jenže nikdo jí moc neporadil, zato se dozvěděla spoustu věcí o fobiích, historii svíček, archetypu tmy, linkách důvěry a internetových poradnách pro krizové situace. Jen ten strach ze tmy jí pořád zůstával.

Ale jednou takhle v červnu (nebo možná koncem května) se nad městem, kde svíčka bydlela přihodila veliká bouřka – kam se hrabou všechny novoroční ohňostroje. Hromy „hromaly“ a blesky „bleskaly“ a navíc si navzájem podávaly ruce a najednou PRÁSK! Uhodilo zrovna do blízkého transformátoru. V bytě tma. Hanička plakala. Strach cvakal zuby v každém rohu... A tehdy dostala maminka nebo tatínek ten spásný nápad, vždyť tu máme tu narozeninovou (nebo svátkovou) svíčku naší Haničky. A tak šli, postavili svíčku do kuchyně na stůl, dali jí krásný skleněný svícen a zapálili. A rázem byl v kuchyni malý bezpečný svět plný útulného teple zlatého světla, které dokázalo zahnat strach nejmíň o patro níž. A svíčka tak nakonec zjistila, že sama má moc tmu zahánět a pomoci jiným, aby se v ní nebáli. A od té

doby se nejenom tmy přestala bát, ale ještě se na ni těšila, protože věděla, že ve tmě je druhým zvlášť užitečná. Hanička ji pak všude vozila s sebou a vzala si ji i na letní tábor světlušek. Když tam potom skládali zkoušku odvahy, moc si libovala, že se svou svíčkou se ani v takové zapeklité situaci vůbec, ale vůbec nebojí...

Iva

Pohádka o vílím tajemství

Když malé holčičky dorůstají v dívky, stávají se z nich víly. To pak za jarních měsíčních nocí tančí na stříbrných lesních pasekách, dokážou chodit bosky po hladinách vod a nepotřebují světlo ve starých hradních katakombách ani v opuštěných štolách svých vlastních strachů a pochybností. Mají totiž světlo v sobě. Když vzosně kráčejí za svým tajuplným cílem, neohne se jim stéblo pod nohou a z jejich slz někdy vykvétají bílé hvězdičky sasanek a z úsměvů rostou voňavé petrklíče.

A potom si je někdo najde, ztratí se v jejich očích a odvede si je domů, a ony se stanou něčí milenkou, matkou, tetou a kamarádkou anebo přátelskou a pečující průvodkyní na dlouhé cestě životem. Trochu se ohnou, aby nepřečnívaly druhé a nerušily je v rozletu. Ztlumí své vnitřní světlo, aby nevylekaly. Přivřou okouzlené oči, protože tančit lze ve svátek, ale teplých večerů, uklizených domácností, umytých oken a vypraného, vyžehleného a zašitého prádla je zapotřebí denně. Kdeže je potom konec vílám?

Jenže nemylte se. Za tichých podletních nocí, když už dávno všichni tvrdě usnuli a kromě hvězd tam nahoře už modře poblikávají jen opuštěné televizní obrazovky za okny a spořiče na monitorech počítačů, právě za takových nocí se víly rozvzpomínají na svou pravou „vílí“ přirozenost. Tiše otvírají okna, setřásají únavu let a připínají si svá duhová křídla. A zase tančí pod oblaky, zase hoří svým vnitřním světlem a tiše zpívají. Protože si ale mezi tím zvykly pořád se o něco nebo někoho starat, sem tam natřepou obláček, aby se mu měkčeji letělo s větrem. Přeleští hvězdičku, co se umazala o každodenní špínu nejlepšího ze všech možných světů. Umetou dráhu letadlům, aby se nestalo víc neštěstí. A pokud je někdo náhodou nebo nedopatřením zahlédne, nejspíš si říká: „Podívejme, meteority!“ anebo dál na severu: „Hleďme, hleďme, polární záře!“ Protože víly, andělé, poctiví lidé ani jiné nepředloženosti přece do obyčejného života nepatří.

K ránu pak, dlouho před rozedněním, vstupují otevřenými okny zpátky do svých životů. Průzračná křídla pověsí do skříně mezi sváteční, a proto nepoužívané šaty. Nebo je nenápadně zastelou do bedny na peřiny. Pak ještě v koupelně v rychlosti přimalují pár vrásek na obličej, zářící oči schovají za pokleslými víčky a brýlemi skepse, do vlasů připnou stříbrné pramínky. Ještě přidat na záda batůžek únavy a obléci bačkůrky otekých kotníků. Hlavně nezapomenout obvyklý uhoněný výraz, aby se okolí nevylekalo.

Víly zkrátka mají svá tajemství. Jenže si nejspíš skoro nikdo skoro ničeho nevšimne...

Iva

O třech ztracených penízích

Byl jednou jeden král a ten měl tři kouzelné peníze. Ani už pořádně nevím, jak k nim vlastně přišel. Nejspíš je po někom zdědil nebo dostal k jedenadvacátým narozeninám, kdy se obvykle králové považují za plnoleté. Jen stará chůva tvrdila, že ten balíček, v němž byl měšec s kouzelnými penízi, přinesl neznámý poutník odněkud z Modrých hor, kde (jak se proslýchalo) žil odedávna moudrý čaroděj. Možná to byl opravdu dárek od čaroděje, protože se ukázal jako dárek kouzelný. Král si peníze uložil do skoro prázdné královské pokladnice a do rána tam byly tři hromádky zlaťáků. A příštího dne zase. A další den znova. Asi bylo čarodějovi krále líto, protože jeho království bylo malé maličké a chudé zrovna tak.

Král nejdřív nevěřil svým očím, ale pak si pomalu zvykl. Začal své království pomalu zvelebovat a rozšiřovat. Tu přikoupil kousek pole, tamhle louku, tady zase vesnici a tam rybník. Království rostlo a královo bohatství taky. Jenže, jak už to tak bývá, někteří lidé když mají moc, chtějí víc a ještě víc a pořád víc. Stejně se vedlo i králi. Jeho bohatství sice přibývalo, ale jemu se zdálo, že to nestačí, že to není dost rychle. A tak začal od lidí vybírat čím dál větší daně, za to že je ochraňuje, za to že jim dovolí mít svatbu nebo i pohřeb, za to že jsou zdraví, ale i nemocní. A daně byly pořád větší a větší a nějakou zvláštní náhodou se vybíraly hlavně od těch, co toho až tak moc neměli. Zatímco bohatí dvořané se z nich vždycky dokázali nějak vykrotit (třeba proto, že králi údajně poskytují cenné rady, bez kterých by se neobešel). Nakonec už lidem nezbývalo na živobytí a začali z toho království utíkat pryč. Ono konec konců jinde už asi těžko mohlo být hůř. Ale nedělali to rádi. To víte doma je přece jenom doma. Nakonec se ti nejvěrnější, kteří měli to svoje kdysi malé

královstvíčko nejraděj, vypravili za moudrým čarodějem do Modrých hor, aby mu vypověděli své trápení.

Moudrý čaroděj je vyslechl a vydal se za králem. „Tak takhle ty užíváš mého daru, který měl pomáhat všem lidem v království a nejen tobě, ty hamoune jeden hamouňácká?!" spustil na něho. „Tak se ukaž, co jsi zač, když ti kouzla nepomáhají!" řekl čaroděj a odčaroval kouzelné peníze z královské pokladnice - teď přeplněné k prasknutí. „Phe," řekl král, „však já se bez nich docela dobře obejdu, ty obejdo!" „Uvidíme, uvidíme..." pomyslel si čaroděj a zmizel.

A král si žil dál, jak byl zvyklý. Chvilí se skutečně zdálo, že se ni neděje. Bohatství jakoby neubývalo. Ale za nějaký čas zmizeli bohatí rádcové a dvořané, kousek královských pokladů vzali pro jistotu s sebou. (Dokonce si do královské pokladnice pro ten případ prokopali zvláštní tajný tunel - od té doby se v tom království, když kradl někdo bohatý, říkalo, že vlastně nekrade, že tuneluje.) Pak se ztratili námezdní vojáci a palácová garda. Nakonec zmizeli i královi sloužící. Konec konců i oni museli jíst, pít a něco si oblékat ... a vem na dlani chlup...

Král zůstal úplně sám. A zuřil a zlobil se a dupal a vztekal se, nakonec nad sebou a nespravedlností světa i zaplakal, ale ani to nic nepomohlo. Nakonec se tedy rozvzpomněl, že ledacos dovedl, dokud byl ještě králem docela malého královstvíčka, a tak mečem (který do té doby nosil spíš pro parádu) naštipal dříví a rozdělal oheň a z posledních zbytků ve spižírnách si připravil něco k jídlu. Naučil se zase lovit králíky (a dokonce si z jejich kůží ušil nějaké oblečení na zimu). Našel trochu obilných zrněk a pár brambor, ale už byl opatrný a nesnědl je hned, nýbrž si je zasadil v koutku zahrady, aby měl co jíst i napřesrok. Zkrátka nějak se protloukal, byl konec konců mladý a silný. A při tom protloukání pomalu zjišťoval, jak moc práce znamená jídlo a bydlení a oblečení. Že něco udělat a dobře udělat znamená čas a práci a zase práci. Že člověku není lehké, když je sám nebo nemocný a vůbec...

Uplynul rok a den a čaroděj z Modrých hor se na krále přišel podívat. To, co viděl, ho docela potěšilo. „No, vidím, že ještě něco umíš." řekl králi. „Vrátím ti tedy na jeden rok tři kouzelné peníze. A potom se přijdu podívat, jak jsi s nimi naložil. Pokud budeš jednat moudře, nechám ti je další rok. Ale jestli naděláš zase víc škody než užitku, odčaruji ti je podruhé, a pak už ti je nikdy nikdo nevrátí!"

Král se ale už hodně poučil, a tak za ten rok napravil mnoho hloupostí, které před tím natropil. Dokonce začal stavět nemocnice a snažil se, aby v jeho zemi nezůstal nikdo úplně

sám jenom proto, že je třeba zrovna starý a nemohoucí. Taky už věděl, co práce dá i ten každodenní život. I to, že král je králem hlavně proto, aby se staral o své poddané. A země zase začala vzkvétat a lidé se do ní rádi vraceli. Čaroděj byl velice spokojen, ale pro jistotu se za králem i za těmi, kteří vládli po něm jednou v roce zastavil, aby viděl, jestli náhodou na tuhle pohádku nezapomněli...

Iva

Ztracený klíč a tajná pokladnice

V jednom zámku žil král a princezna. A měli tam tajnou pokladnici. A ta byla zavřena na sedm zámků. Ty zámky od nepaměti nikdo neotevřel, tak byla ta pokladna tajná. Všichni ale věřili, že skrývá nesmírné bohatství a že proto je pan král tak mocný a nikdo se mu nemůže postavit na odpor.

Jednoho strašlivého dne, kdy se nad celým královstvím honila bouře s vichřicí, přilétla s nimi i Ohyždná Obluda (to je jméno a popis zároveň, také se jí říkalo Nevídaný Netvor). Usadila se v horách, kde před jejím příchodem byly krásné lesy a pastviny, jenže její smrdutý dech a jedovatý pohled vše zničil a hory byly rázem pusté a bezútěšné.

Samozřejmě v království vypukl velký poplach. Sešel se Rytířský Generální štáb, proti Obludě vytáhlo královské vojsko, jenže odhodlanost generálů a statečnost vojáků nestačila. Obluda šířila děs a hrůzu, koně se plašili, lidé padali, vše živé hynulo. Král tedy poslal pro kouzelníky, čarodějnice, zaříkávače, šamany a léčitele. Dopadli podobně, jako vojsko, to znamená bez úspěchu. Potom král povolal horníky, kovkopy a tuneláře, aby Obludu zavalili v jejím doupěti skalami. Nevídaný Netvor vylezl z prachu a balvanů silnější a strašlivější než dřívě. Šlechta i prostí lidé se rozprchli, království se vyliidnilo, král seděl sám v trůnním sále, držel hlavu v dlaních a tiše si zoufal.

Tak ho našla princezna. Král když ji uviděl, se trochu vzchopil a řekl: „Musíme otevřít tajnou pokladnici, nic jiného nám nezbyvá. Snad v ní najdeme dost pokladů, aby zaplatily hrdiny nebo mudrce z dalekých zemí, kde Nevídaného Netvora znají a umí ho zahnat. Jenom nevím, kde je od ní klíč. Nejvyšší veřejný rada utekl, Nejvyšší tajný rada se ztratil neznámo kam.“

Princezna odpověděla, že pokud si pamatuje z vyprávění své maminky královny, která před několika lety zemřela, žádný rada nic neví a ani nikdy nic nevěděl. Pokladnice byla vždy tak tajná, že vlastně nikdo už dávno neví, kde klíč leží. Pak král s princeznou prohledali všechny trezory, šperkovnice, skříně, šuplíky a přihrádky ve stolech, sklep i půdu, dokonce vytřepávali knihy v knihovně, jestli není některá z nich falešná neskryvá v sobě klíč. Nenašli nic. Pokladna byla v nejhlubším zámeckém sklepe za sedmerými dveřmi. Král s princeznou sešli po točitém schodišti, postupně ty dveře otevřeli, zahánějíce při tom myši a pavouky, až došli k těm posledním, zašlým, rezatým, které byly osazeny přímo do skály. Malým okénkem vysoko pod stropem pronikl dovnitř měsíční paprsek a na dveřích bylo možné rozeznat nápis:

*Železný klíč mečem mrazí,
Zlatý pálí chtivostí,
Kamenný mne do tmy srazí,
Živý živé uhostí.*

Král dveře prohlédl, prozkoumal a proklepal, nic nenašel, ani klíčovou díрку ne. Odhadoval tloušťku a druh materiálu. Pak s nimi zalomcoval, udeřil do nich pěstí, nohu a jilcem meče. Dveře byly jako skála, ani se nehnuly. Rozhořčen odešel. Princezna pak dveře pohladila a ukápla slzu. Slza se v šeru sklepa rozzářila a na zem dopadla jako drahokam. Jenže dveře byly stále zavřeny.

Zatímco král chodil po zámku a shledával nářadí, vrtáky, sochory a kleště, princezna si sedla na zahradu. Zahrada byla za těch pár posledních týdnů neudržovaná, protože mladí zahradníci šli s vojskem a staří s uprchlíky. Princezna se sehnula k růžovému keři, který byl celý zapadaný spadlým listím, a oklepala mu větvičky. Plakala při tom z lítosti i z bezmoci. Nakonec s pláčem usnula.

Zdalo se jí, že vidí svou matku, která jí kdysi o tajné pokladnici vyprávěla. V tom snu se k ní matka skláněla, jako když byla princezna malá holčička, a opakovala třikrát ten nápis ze dveří tajné pokladnice. Podala princezně poupě bílé růže a rozplynula se v bílém a zeleném světle. Princezna jí v tom snu marně volala, aby se vrátila.

Princeznu probudilo chladno. Vzpomněla si na svůj sen a podívala se kolem. Na růžovém keři vedle ní bylo bílé poupě, úplně stejné jako viděla ve snu. Ten keř vypadal uschle a je živý, napadlo ji. Utrhla bílé poupě a běžela s ním do zámeckého sklepa. Otce krále našla princezna jak nadává před dveřmi do pokladnice. Kolem něj ležely polámané a ztupené vrtáky, ohnuté sochory, zlomená páčidla a jiné nářadí. Dveře vypadaly jako netknuté, královo nářadí je ani neškráblo. Princezna podala otcí bílé poupě. Král na ně chvíli nechápavě hleděl,

ale pak vzal princeznu za ruku a spolu se poupětem dotkli dveří. Dveře zapraskaly, zavrzaly a otevřely se.

Za dveřmi se ukázala temná místnost, ve které nebylo vůbec nic, kromě velké dubové truhly. A když tu truhlu otevřeli, byla také prázdná, jen na dně ležel lehounký bílý šátek. Rozpačitý král po něm sáhl a tu jako by se mu něco zdálo, viděl sám sebe jak jede na koni a v ruce drží meč. Princezna vzala do ruky druhý konec a také se jí něco zdálo, že jde po horské louce plné květin.

Král s princeznou se na sebe podívali, oba pochopili kouzelnou moc toho šátku. A šli ven ze sklepení a rovnou k horám, kde žila Ohyzdná Obluda. Rozbité cesty se jim pod nohama skládaly, uschlé stromy kolem se zelenaly, šedivá jedovatá voda v potocích byla rázem plná života. Obluda vyrazila ze své sluje, kolem ní temno a děs. Princezna se hrozně lekla, ale dál šla za otcem, který nesl v jedné ruce kouzelný šátek a druhou držel její ruku. Přišli až Obludě na dohled a král, který rozhodně nebyl nestatečný, si zakryl tvář. Tu se šátek změnil v bílý zářící meč. Král se vzmužil, napřáhl meč a vrhl se do útoku celou silou. Nevídaný Netvor spatřil nevídanou odvalu a vyděsil se. On, zvyklý děsit jiné. Najednou byl poloviční. Ustoupil a to byl jeho konec. Zničen víc královým odhodláním a princezninou tichou odvahou než mečem, vypařil se do neznáma.

Vyčerpaný král se svalil na zem a meč mu vypadl z ruky. Princezna meče dotkla a tu se změnil opět v šátek. Princezna s ním zatočila dokola a otrávená zem se zazelenala a nedaleko vyrazil pramínek čisté vody. Král si omyl tvář, potřísněnou Obludím jedem a pak šli spolu zpět. V zámku uložili šátek zpět do truhly, zabouchli dveře a slíbili si, že tajemství Tajné pokladnice zachovají. Ono stačilo, že Ohyzdná obluda zmizela, aby se lidé do království vrátili, začali obdělávat pole a zahrady, pracovat v dílnách a vůbec normálně žít. Po království se dál vyprávělo o neuvěřitelném bohatství, které tajná pokladnice skrývá. A král se s princeznou na sebe vždycky podívali a jen se usmáli.

Jirka a Ivča, verše Iva

Mars

Stáli spolu u okna a dívali se na Mars. Vypadal jako narudlý kotouček, nejjasnější bod na obloze hned po měsíci. Byl srpen roku 2003 a tu noc byl Mars nejjasnější, tak blízko Země bude znova až za pár desítek tisíc let.

– „Proč je tak červený?“ zeptala se.

– „Jsou tam tenisové kurty.“ odpověděl po chvilce váhání. „Samé tenisové kurty s červenou antukou.“

– „A co dělají Mart'ani?“

– „Hrají tenis. Pořád. Proto jsou tam samé kurty.“

– „Všichni?“

– „Všichni ne. Někteří jsou rozhodčí. Ti se poznají podle toho, že mají bílé čepice. Vždycky jednou za půl roku mají rozhodčí konferenci a hráči přestávku. Rozhodčí se scházejí na pólech a ze země to pak vypadá jako polární sněh. A protože se jedni sejdou na severním a druhí na jižním pólu, na ničem se nedohodnou a za půl roku se musí konference opakovat.“

– „Na Marsu přece byly nějaké sondy a nic takového nenašly.“

– „Když on jim Mariner přistál uprostřed kurtu při důležitém zápase. Tak ho popadli a hodili do kouta, kde bývá hromada náhradní antuky na údržbu hřiště. A tam se rýpal a hledal život. Prý naměřil nějaké otřesy, jenže to nebylo zemětřesení, ale topspinový lob.“

– „A co ty kanály, co prý na Marsu jsou?“

– „Do těch padají zatoulané míčky. Když všichni hrají, nemá kdo sbírat míčky.“

– „Čím se ti Mart'ani živí, když nemají pole ani zahrady, jen samé kurty?“

– „No přece hraním tenisu! Myslíš, že takový McEnroe, který se taky tak živí, si žije špatně?“

– „To přece není žádná užitečná práce...“

– „Přeci ani tady na Zemi nikoho nezajímá, která práce je užitečná. Co jeden považuje za užitečné, na to může mít někdo jiný odlišný názor. Mart'ani se prostě všichni chytli nelépe placeného zaměstnání. To je přece trh...“

A zaujatě vykládal nějakou světobornou teorii. A jí jen tak napadlo, jak je dobře, že Země – doufejme - nikdy nebude při pohledu z vesmíru rudá, ale vždycky zelená a modrá. Nejlépe placení jsou přeci fotbalisti nebo hokejisti...

Jirka

Země

Stáli spolu u okna (nebo u něčeho, co by asi v jiném koutě vesmíru označili jako okno) a pozorovali Zemi (tedy představovali si, jak by se třeba mohla ta planeta jmenovat v řeči těch, kteří ji obývají, kdyby ji tedy samozřejmě někdo obýval). Byla právě třetí čtvrtina dlouhého roku, viditelnost nejlepší za posledních několik desítek tisíc let. Na té planetě by mohl být třeba měsíc srpen (podle ubývajícího srpku, kterému se planeta občas podobala). Zasmála se, až se její elektromagnetické pole rozvlnilo, když zapadl Červený měsíc a ve svitu Ledového vynikla modrozelená barva planety. Teď bylo vidět, že je to opravdu planeta – malý kotouček, ne pouhý bod na obloze.

– „Proč má takovou divnou barvu?“ zeptal se.

– „Protože tam právě probíhá celoplanetární soutěž v kopané!“ odpověděla se samozřejmě drzostí. „Nebo možná v ledním hokeji...“ dodala zamyšleně po pauze.

– „Co to má být, prosím tě?“ zeptal se trochu překvapeně.

– „No, kopaná bude takový sport u kterého se do míčků kope... Ale asi budou větší, aby se dalo snáz trefit... A nehraje se na kurtu, ale na zelené trávě!“ Líčila s postupně narůstajícím sebevědomím.

– „Tráva? To má být jako co??“

– „Tráva jsou... víš ...nejspíš to jsou takové drobné zelené rostliny. Ale hokej je ještě lepší. Ten se hraje na zmrzlé vodní hladině. A míčkem se střílí raketami bez výpletu. Jo a je placatý. Ten míček, aby to po té rovné vodě líp klouzalo.“

Pobavila ho její fantazie. Copak mohou existovat zelené rostliny a voda na povrchu planety? Právě pro tenhle nedostatek kritického myšlení nad ní tak snadno vítězil.

– „Poslechni,“ dodala najednou, „neměli bychom tam vyslat alespoň nějaké pozorovatele?“

– „Blázínku! Kde vzít na takové hlouposti čas? Teď před mistrovstvím jižní polokoule!“ Copak by se dalo žít něčím jiným než tenisem?

„Tak pojď už, skončila přestávka!“ zavolala na něho a před pozorným zrakem nedalekého rozhodčího v tradiční bílé čepici po něm hodila tenisovým míčkem.

Iva

Pohádka pravopisná

Rytíř Přibyslav vyzýval nepřítele na brzký souboj. Rychle chytil meč a kuší a dal mu vybrat. „Bídný mrzký tvore, jak se opovažuješ vyzývat mne, kterého všichni nazývají Bijec?“ pitvořil se rytířův nepřítel a posměšně syčel. „I má kobyla se ti vysmívá, ty pyšné vyžle.“ Třpytila se ta pyšná slova Bijci na jazyku, jako by pelyňku sypal. Tak rytíř Výrovec rozdmychával chmýří Přibyslavova hněvu. „Ty olysalá sýkoro, ty klopýtavý hmyze, vypelichaný hlemýždi! Vyberu si své mýtné mečem!“ Chytil protivníka za rameno a smýknul jím jako pytlem písku pod babyku. Vyplašený slepýš urychleně opustil svůj příbytek pod kořeny. Vzduchem se blýsknul tasený meč se sotva slyšitelným zasvištěním.

Přibyslavův panoš Zbyšek sundal ze své kobylky pytel a bystře pohlédl na Výrovce. „Je u nás takový obyčej“, pravil, „že muži neplýtávají slovy a nenechávají čas marně plynout. K čemu ten syrový povyk?“

Přibyslavův meč hbitě zavířil vzduchem a jen těsně minul Výrovcovo lýtko. Výrovec domýšlivě našpulil pysk. „Zpytuj svou mysl, Výrovče! Marně si brousíš zuby na princeznu.“

Čepel se znova mihla vzduchem, jako by tiše zavzlykala. Ze zkřížených mečů se sypaly jiskry a jejich cinkot byl slyšet až ke vzdálenému mlýnu. „Tento boj je můj omyl“ pomyslel si klopýtající Výrovec. „Co nevidět mne to k nevíře hbité vyžle usmýká, pokud se tu nenachomýtnou mí pacholci.“

Vysoký panoš Zbyšek nasucho polykal a napjatě přihlížel boji. „Jestli se nemýlím“, říkal si, „brzy bude Výrovec vzlykat a jeho pýcha zmizí jako myš v díře.“ Náhle za sebou uslyšel Zbyšek kýžený povyk. Sychravým nečasem se blížili chlapi na strakatých kobylách. Dvě jezdců - jeden s blýskavou přilbou a druhdy vyleštěným krznem, druhý ve vydří čepici a jakémisi hábitu aksamitovém. Zřejmě už z dálky uslyšeli svištivý zvuk mečů. „Co je to zde za povyk? Jak to, že já, purkrabí Kamýka, nebyl jsem o ničem vyrozuměn?“ splynulo ze rtů toho ve vydří čepici.

Rytíř Přibyslav se obratně vyhnul útoku dobře vyzbrojeného pacholka a vykřikl: „Nemylte se, milosti! Výrovec – ten drzý dobyvatel vězní princeznu z Myjavy. Zamyká ji ve vysoké věži a nazývá ji svou nevěstou.“

Purkrabí uslyšev ta slova, zarazil se: „Prachšpatnou pověstí slyneš, rytíři Výrovče! Pýchu na odívání stavíš, vády rozdmycháváš, povyk všeliký působíš, namísto abys svědomí zpytoval.“

Výrovec zablýsknul očima a nahrbil se jako rozzuřený býk. „Plýtváš slovy, purkrabí“, zasyčel. „Pískavý netopýr je tvůj jazyk. Ty jsi neslyšel o starých obyčejích? Když syn mého strýce vydal se do pole a padl u Volyně, zůstala po něm princezna-sirotek a já jsem její nejbližší příbuzný.“

„Plytké řeči vedeš a pustě si vymýšlíš!“ vykřikl Přibyslav.

Purkrabí se na něj obrátil a z vysoka pravil: „Sám vyslechnu princeznino mínění. Vyjedme do příbytku rytíře Výrovce.“

„Ty vylysalá vydro,“ syčel si Výrovec pod svůj pyšný pysk. „Myslíš, že jsem strašpytel? Brzy změníš mínění, až uslyšíš za svými zády zamykat dveře hladomorny. Čepýřit se budeš leda mezi myšmi a netopýry.“

„Vsadím láhev vybraného vína proti pomyjím, že ten obmyslník vymýšlí nějakou zlomyslnost“, pomyslel si purkrabí, zahlédnuv blýsknutí ve Výrovcově oku. „Popožeňte své kobyly, páni rytíři!“

Brzy se na obzoru tyčila temná vížka Výrovcovy tvrže. Kopyta kobyl zadusala po býlím zarostlé cestě přes mýtinu před zpustlou branou.

Jakmile dorazili ke hradu, vznikly potíže, neboť visutý most byl vysoko zdvižen. Ovšem vyschlým, pelyňkem porostlým příkopem by se dalo bez problému prosmyknout a vylézt na druhý jeho kraj. Výrovec něco povykoval na biřice, vykukujícího přes silnou palisádu. Za maličkou chvíli se skřípající most líně snesl dolů k právě přibývajícím jezdcům. Přibyslav popohnal kobylu, maje v mysli jen princeznu z Myjavy. Opatrný Zbyšek s nedůvěrou pohlížel na zamračené Výrovcovy knechty, zda nelíčí nějakou past. Pomalu se vydal za svým pánem, smysly napjatý. Sebejistý purkrabí se svým zbrojnošem uzavírali malý houfec míjející bránu. Na nádvoří je úklonou, ale také zlým pohledem, vítal zamračený řimbaba s páskou na oku. Když povstal, zasyčel rozkaz a ostatní ozbrojenci někam zmizeli.

„Kazimíre“, oslovil Výrovec svého velitele stráže. „Pánové pochybují o mých slovech a tvrdí, že skrývám vznešenou princeznu proti její vůli. Jistě víš, jak je nejlépe přesvědčíte o mé nevinosti a výhradně dobrých úmyslech.“ Kazimír se posupně zašklebil a blýskl svým jediným okem po ostatních jezdcích. Hradní brána se za jejich zády s třeskem a vířením prachu zavřela. Staříčkový výr v polorozpadlé hradní vížce se začepýřil a zamyšleně přihlížel vývoji situace.

Purkrabí, nevšímaje si zavírané brány i skřípění klik, zvedajících most, předjel před Kazimíra a vyrazil výkřik překvapení. „Tebe znám, muži, znám tě a ne v dobrém na tebe pamatuji! Na Vyšnické křižovatce jsem tě viděl, když jsi se svými kumpány po zdařilém lupu mizel v lese a jen s čertovým přispěním ujel rytířům, lapky stíhajícím.“

Kazimír se jen zle ušklíbnul, důsledně drže svůj jedovatý jazyk za zuby, a mlčky pokynul malému zbrojnoši v kdysi bílé kytli. Zbrojnoš s bledým chmýřím pod nosem nemytýma rukama uchopil kuši.

Bystrý Zbyšek vyrazil vpřed jako rozzuřený býk. Vykryl útok a smýknul drobným zbrojnošem o zem. Jednooký Kazimír zavyl a už se ze všech stran řinčivě sbíhali Výrovci ozbrojenci s tasenými meči. I Přibyslav přestal myslet na princeznu a zavířil mečem kolem sebe. Purkrabí se svým zbrojnošem se bránili přesile útočníků, přibíhajících od brány. Zbraně řinčely a hvízдалy vzduchem, bojovníci se točili jako veliký mlýn. Na střeše vížky se otevřel vikýř a z něj se vysunula kuše a zablýskla se přilba dalšího místního ozbrojence.

Přesila Výrovcových mužů by brzy zvítězila, nebýt rychlé myšlenky rytíře Přibyslava. Prosmýknul se mezi Kazimírovým mečem a sekýrou dalšího pacholka a svižně vyrazil přímo proti Výrovci. Výrovec neoplýval šermířským uměním a nyní byl zaskočen, takže zbytečně plýtvat silami. Klopýtnul na hrboletém nádvoří, klesl na koleno, a odkryl útočícímu rytíři krk. Přibyslav, přiloživ meč na Výrovcovu hrdlo, vykřikl: „Odhodte zbraně nebo Váš pán zemře.“

Jednooký Kazimír by se jistě bil dále, ale Výrovcův výkřik je zarazil. Ač byl bojem rozpálen jako výheň, spolykal kletby a sklonil zbraň. Ostatní zbrojenci se sesypali kolem Výrovce, ale viděli, že s jejich pyšným pánem je konec.

„Zpytuj svědomí ničemo!“ křičel rytíř Přibyslav na ležícího Výrovce. „Kde vězníš princeznu z Myjavý?“ Poražený Výrovec tiskl k sobě pysky a mlčel. Slova se ujal purkrabí. „Pane Výrovče, budeš odveden na Kamýk a pohnán před soud. Nyní naříd' svým mužům odevzdat zbraně.“ A dal pokyn svému zbrojnoši, aby odebral Výrovci meč a spoutal ho. Pak se obrátil před Kazimíra a pravil: „Ty muži, který se sám nazýváš Kazimírem, a pokud se nemýlím, jsi znám i pod jinými jmény, jsi důvodně podezřelý z činů lapkovských. Budeš pohnán před soud společně se svým pánem. A nyní, kde je princezna z Myjavý?“ Oba zajatí muži věru neplýtvali slovy. Jen neurčité zasyčení přešlo přes jejich pysky.

Netrpělivý Přibyslav zalomcoval prvním z Výrovcových zbrojnošů a křikl na něj: „Čeká tě lýčený provaz a strom na rozcestí! Uvykni tomu pomyšlení! Kde je princezna?“ Muž mlčel.

Další také. Rytíř s vytaseným mečem v ruce vyběhl po několika schodech do dveří hlavní hradní budovy. Věrný Zbyšek za ním.

Za dveřmi vnikli do úzké chodby s dveřmi po obou stranách. Přibyslav do nich nahlédl, a když viděl jen pobíhající myši, spěchal dále chodbou. Na jejím konci bylo další schodiště, točité, do věže. Rytíř, neváhaje vydal se po schodech. Zbyšek za ním, obezřetně se rozhlížeje. Tak spolu vyběhli až do nejvyššího patra, aniž kohokoli spatřili.

Schodiště končilo masivními dveřmi. Přibyslav jimi zacloumal, ale dveře držely pevně. Bystrý Zbyšek, který se byl ještě zdržel na schodech, si povšiml, jak za rytířovými zády se pootevřela nenápadná prkenná dvířka a v nich se objevil nevysoký chlapík s kuší a chystal se zamířit na Přibyslava. Zbyšek vyskočil na poslední schod, popadl chlapíka za lýtko a strhnul jej na zem. Kuši mu neomylným hmatem vypáčil z ruky a odhodil. Přibyslav uslyšev řinkot, otočil se a uviděl svazek klíčů, který strážci věže vypadl. Rychle našel ten správný a odemkl dveře.

V neveliké komnatě, stroze zařízené, pobýval jediný člověk. U malého okénka v syrovém průvanu seděla vzlykající dívka v dlouhých šatech, kdysi snad bílých a z drahocenné látky. Ohlédla se ke dveřím, a když spatřila Přibyslava, s nelíčeným překvapením vykřikla.

„Nelekej se, krásná panno!“ zvolal rytíř. „Nemíním ti ublížit. Jsem rytíř Přibyslav z Vizovic.“

„Bud' si třeba sám rohatý“, vzdychla dívka, „horší než ten syčák Výrovec nebudeš. Co hledáš na tomto prokletém místě a kdo tě posílá?“

„Výrovec je jat a z rozkazu pana purkrabího z Kamýka bude pohnán před soud. Nemusíš se ho více bát. Jsi volná.“

„Děkuji ti, rytíři. Jsem princezna z Myjavy, vzdálená Výrovcova příbuzná. Výrovec se svou bandou lapků mne sem zavřel a nutil mne přijmout ho za manžela, aby získal mé dědictví po rodičích. Říkal, že ve zdejším kraji je už příliš známý a tak se přestěhuje na Myjavu a bude loupit tam.“

Rytíř Přibyslav nabídnul princezně rámě a pomohl jí po příkrých schodech dolů z věže. Před nimi šel věrný Zbyšek a bystrým pohledem šlehal kolem sebe, ale nikdo je nenapadnul, nikoho nepotkali. Vyšli na nádvoří a viděli, jak odzbrojený Výrovec a Kazimír sedí spoutaní na koních a jejich bezradná banda stojí v rohu nádvoří. Purkrabí se poklonil princezně z Myjavy a požádal ji, aby jej doprovodila na Kamýk a podala svědectví o Výrovcových

zlých skutcích. Celá skupinka pak vyjela z hradní brány a vydala se přes mýtinu ke vzdálenému Kamýku.

Tak statečný rytíř Přibyslav vysvobodil princeznu z Myjavy a třeba si ji i vezme za ženu, ale to už je jiný příběh.

Iva, Jirka a Ivča

O princí Hlinim

Pravá islandská pohádka s vysvětlivkami

Kdysi žil na Islandu král (*ale není jisto kdy, protože na Islandu vlastně nikdy žádní králové nebyli*). A ten král měl syna, kterého nade všechno miloval. Jednoho dne si princ Hlini – tak se ten syn jmenoval – vydal na lov. Lovil se svou družinou ptáky celý den (*taky co jiného lovit na Islandu*), ale pak padla tak strašná mlha, že v ní zabloudil. (*Všimněte si, že na Islandu nelze zabloudit v lese... kde by se tam vzal, zato strašná mlha je k vidění co chvíli.*) Jeho družina ho hledala celý den a celou noc, jenže úplně marně, a tak se museli vrátit ke králi s nepořízenou. Král hned vyslal nejlepší ze svých bojovníků, aby prince hledali všude po kraji, ale ti se vrátili s nepořízenou.

Král se velice pro prince Hliniho trápil, skoro z toho onemocněl. Nakonec dal rozhlásit, že dá velkou odměnu komukoli, kdo by prince vypátral. O tom se doslechla i krásná Sigrí. Pro jistotu se vypravila ke králi, aby se přeptala, jestli se ta odměna vztahuje i na prosté lidi (*jak vidíte, ani na Islandu se nedá zřejmě věřit každému mocnému*). Král ji ujistil, že je tomu tak a dal jí na to i své královské slovo. Sigrí se tedy vydala prince hledat, a protože to v pohádce ani jinak být nemůže, nakonec ho našla.

Princ ležel v jeskyni (*jak tam znám Island, nejspíš útulně geotermálně vyhřívané*) na krásné zlaté posteli, kolem které se vinul kouzelný runový nápis. Vedle stála druhá veliká stříbrná postel (*ono, přátelé, taková pravá islandská postel to je něco mezi chatičkou a přenosným altánem*). A ať se Sigrí namáhala, jak chtěla, spícího prince se jí vzbudit nepodařilo. Už byl skoro večer a před jeskyní se ozval veliký hluk. Sigrí se tak tak stačila schovat, když do jeskyně vešli dvě obryně. První zaspívala kouzelnou písničku a princ se probudil. Druhá položila princí dvě otázky: jestli chce něco k jídlu a jestli si ji vezme za ženu.

Princ odpověděl ne a ne, a tak ho obryně zase uspaly. Pak si lehly na druhou postel a spaly až do rána (*všimněte si, že na Islandu jsou ženy rovnoprávné a aktivní, i když jsou to náhodou obryně*). Když druhého dne ráno obryně odešly, zazpívala kouzelnou písničku Sigrí, která si ji dobře od včerejška zapamatovala (*ostatně co Island'an to pěvec, resp skald*). Princ se vzbudil a krásná a odvážná Sigrí se mu hned líbila. Poradila princovi, až večer obryně přijdou, aby si vzal jídlo a slíbil druhé obryni manželství, ale jen když mu řekne, co znamená kouzelný nápis kolem postele a taky ať mu prozradí, co obě obryně celý den dělají. Princ souhlasil a pak se Sigrí až do večera hráli celý den šachy. (*To není básnická licence, to je tam národní specifikum.*)

Večer přišly obryně a měly velikou radost, že princ změnil názor. Bohatě ho pohostily a přeložily mu kouzelný nápis, který měl takovou moc, že když ho člověk přečetl, hned ho postel dopravila, kam si jen přál. Taky mu vyprávěly, že jdou vždycky ráno na lov a pak sedí pod skálou v horách a celý den si házejí zlatým vejcem, ve kterém ve kterém je ukryt jejich život a jejich síla. Pak šli všichni spát.

Ráno obryně odešly a princ se Sigrí nasedli na kouzelnou postel a nechali se odnést do hor, kde obryně lovily. Když si ty dvě začaly házet zlatým vejcem, Sigrí je chytila a princ Hliny je rozmáčknuv v ruce a rázem bylo po obryních.

Princ pak se Sigrí odletěl do její chaloupky a ona se šla pro jistotu zeptat krále, jestli svůj slib splní. Král to potvrdil, jenže Sigrí nechtěla jinou odměnu než prince Hliniho za manžela. Král nakonec souhlasil, a tak se mladí vzali a žili spolu šťastně až do smrti...

Volně podle islandské lidové pohádky

Iva

„Levá" islandská pohádka

Za devatero horami, devatero moři a devatero leteckými základnami leží jeden moc zvláštní ostrov. Tedy někteří to alespoň tvrdí. Staří mořeplavci ho nazvali Poslední útočiště - Últhima Thúlé. Poslední místo, kde se dá zastavit, než se vody oceánů s hukotem zřítí přes okraj světa kdovíkam. To jméno by mu mohlo zůstat i dnes. Poslední útočiště než se člověk utopí v divokých vodách přelidněných měst. Poslední útočiště na útěku před sebou samými. Poslední útočiště pro ty, kteří žijí v zemích se zničenou přírodou. Poslední útočiště při hledání

odpovědí na podstatné otázky. Země, kam se lidé rádi vracejí, i když žijí doslova na sopkách. Země, kde roste porodnost, i když ve všech ostatních bohatých zemích klesá. Země, kde žijí skřítkové (a dokonce spolurozhodují o komunální politice) a nikomu, ba ani náhodnému krátkodobému turistovi to nepřijde nepatřičné. Země, kde prší vodorovně, ale za to se můžete ohrát o kameny a tekoucí horké vody je tu nadbytek. Země, kde je tak snadné nezamykat své dveře a naslouchat kamenům. Země prostoru a snů. Země zpívající vody. Země útulných hřbitůvků a katedrál, které připomínají ságy z betonu. Země neskutečných barev. Últhima Thulé - místo, ke kterému se utíkáme. A ono nás na chvíli přijme, ale naše otázky zůstávají s námi dál. Jen po způsobu ztracených lumíků se naše sny vracejí zpátky, marně se vrhají do moře a každým návratem se jen hlouběji a naléhavěji zadírají pod kůži...

Iva

Pohádka o Silvě

Byla jednou jedna nákladní pískařská loď a jmenovala Silva. Plavila se po moři - konkrétně a hlavně po moři Jaderském. A samozřejmě to bylo za devaterými horami - Šumavu a Alpy nevyjímaje, devaterými řekami - včetně Vltavy, Dunaje a Krky a devatero - tedy zatím jenom třemi nebo čtyřmi hraničními přechody.

Ta loď patřila už asi ve třetí generaci rodině kapitánů a mořských vlků - však se taky tak ve svém jazyce jmenovali - Vlkoři. Sloužila jim věrně a spokojeně už celou spoustu let. Jenomže náklady se postupně začaly vozit i jinak než po moři a pro loď už nebylo tolik práce, aby rodinu uživila. A tak když zrovna v té zemi skončila jedna válka (válka to je takový rychlý způsob, jak snadno zničit něco, co generace lidí předtím pomalu a pracně vytvářely - stavby, životy a třeba i porozumění mezi lidmi), a práce pro lodě bylo ještě méně, řekl si už čtvrtý kapitán z rodiny mořských vlků, že je zapotřebí něco změnit. Když nechtějí lidi přivážet písek, co kdyby vozil lidi za tím pískem. A protože od nápadu k činům neměl daleko. Pustil se do toho hned takhle ve čtvrtek k večeru. Celou loď opravil a přestavěl. Přidal kabiny pro cestující a kuchyň a jídelnu a sprchy a vůbec... Naštěstí jí ale nechal i plachty a stožáry. Loď vůbec nebyla žádná z těch rychlých uspěchaných plachetnic nové doby. Kdepak, byla to poctivá bachratá loď trochu jako z pohádek Tisíce a jedné noci. A proto na ní jezdili moc rádi na neuspěchané prázdniny děti i dospělí z Česka, Slovenska, Německa, Slovinska a dokonce i z Anglie, kde mají pohádky natolik v oblibě, že mají dodnes krále (nejen v muzeu). Ale to

největší tajemství bylo v tom, že tahle loď byla vlastně kouzelná. Jenže to bylo tajemství tak tajné, že ho neznal ani její kapitán. Každý, kdo na ni přišel si tam totiž zadřel pod kůži takovou zvláštní neviditelnou třísku - to ostatně nebylo nic divného, když byla převážně celá dřevěná. A ta kouzelná tříska nedala pak takovému člověku pokoj. Pořád ho všelijak svédila a páčila a vůbec poňoukala, aby zase na Silvu přijel. A tak nastaly rodině mořských vlků dobré časy, alespoň dokud se Silva nerozpadne. Ale dobré časy měli i ti, kdo na ní jezdili. Kapitán znal totiž moc pěkná zákoutí ke koupání i potápění a zasněné opuštěné ostrovy v celém to moři. A že rád jedl, ani jeho hostům se u stolu špatně nedařilo.

A tak tam jezdili a jezdili, jedli, pili, hodovali, potápěli se a plavali a jestli ještě neumřeli (a nedošly jim peníze), tak tam jezdí do dnes...

Iva

Obsah

Pohádky větrného mlýnu.....	2
O kamenné princezně	3
O statečném princí a čtyřech pomocnících	9
Kouzelný náprstek a zakletá princezna	13
O pracovních strašidlech	15
O školních strašidýlkách	17
O zakleté princezně	18
O princezně, co se vysvobodila skoro úplně sama.....	21
O svíče, která se bála tmy.....	22
Pohádka o vílím tajemství	23
O třech ztracených penízích	24
Ztracený klíč a tajná pokladnice	26
Mars.....	29
Země.....	30
Pohádka pravopisná	31
O princí Hlinim	35
„Levá" islandská pohádka	36
Pohádka o Silvě.....	37

Iva, Jirka a Ivuška © 2004

Vydáno elektronicky 1.12.2004

Homepage: <http://www.hamstet.info>

e-mail: hamstet@centrum.cz

NEPRODEJNÉ

Pro nekomerční účely může být šířeno neomezeně.